

рона кавалерия. Тамъ се установи самъ генерала Ахмедъ-паша, като задържа при себе си подполковника Изетъ-бея. Най-послѣ 6 баталиона съ 4 орждия се изпратиха въ Телишъ подъ началството на Хакж-паша. Нѣколко телеграфически станции се уредиха край софийския пѣтъ, който отъ 14 октомври насѣтънѣ стана съвършено свободенъ.

На Руситѣ пѣкъ всѣкой день пристигаха подкрѣпления и тѣхната артилерия не прѣставаше ни денъ ни нощъ да бомбардира плѣвенскитѣ укрѣпления. Въ сжщото врѣме тѣ се доближаваха къмъ града, като въздигаха паралели и траншеи. Това промѣнение въ характера на атаката безпокоеше твърдѣ много Османъ-паша; той бѣ разбралъ за пристигането на Рускитѣ подкрѣпления и виждаше самъ работитѣ, които обсаждающитѣ правеха, за да усилятъ линията на обкръжението. Той разбираше, че ще бѣде твърдѣ мжчно да се удържатъ съобщенията съ Орхание. При все това, той се мжчеше самъ да се успокоява, като си мислеше, че една армия като неговата, която отъ три мѣсеца стѣсняваше по-голѣмата частъ отъ неприятелскитѣ сили и не имъ даваше възможность да прѣдприематъ никакво настѣпателно движение, — армия, която бѣ повдигнала толкова високо отоманското знаме, неможеше да бѣде забравена и изоставена.